

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LVII. — Wydana i rozesłana dnia 11. czerwca 1903.

Treść: № 125. Rozporządzenie, dotyczące ustanowienia przedaźni sądowej w Tryjeście.

125.

Rozporządzenie Ministerstwa sprawiedliwości z d. 10. czerwca 1903,

dotyczące ustanowienia przedaźni sądowej w Tryjeście.

Na zasadzie artykułu XLI. ustawy wprowadzającej Ordynację egzekucyjną (ustawa z dnia 27. maja 1896, Dz. u. p. Nr. 78), rozporządza się w myśl §§ów 274, ust. 2 i 280, ust. 3 Ordynacji egzekucyjnej, co następuje:

Ustanowienie przedaźni sądowej i jej zakres działania.

§. 1.

Do sprzedaży ruchomości fizycznych, sądownie zajętych, znajdujących się na obszarze gminy miasta Tryjestu, ustanawia się publiczny lokal licytacyjny (przedaźnię sądową).

Przedaźnia sądowa podlega kierownictwu i nadzorowi c. k. Sądu powiatowego dla spraw cywilnych w Tryjeście.

Służbę i tok czynności w przedaźni normuje instrukcja zatwierdzona przez Ministerstwo sprawiedliwości.

§. 2.

Ruchomości fizyczne, sądownie zajęte, znajdujące się na obszarze pozamiejskich powiatów Barcola, Servola, Roiano i San Giovanni z wyłączeniem

wolnego portu, nie należących do okręgu c. k. Sądu powiatowego dla spraw cywilnych w Tryjeście, wolno pozbywać w przedaźni:

1. jeżeli sprzedaży w przedaźni domaga się popierający wierzyciel lub dłużnik, albo

2. jeżeli ze sprzedaży w przedaźni, bez znacznego zwiększenia kosztów spodziewać się można wyższej ceny, aniżeli gdyby przedmioty odnośne tam sprzedano, gdzie się znajdują.

Stronę, która wniosek postawiła (l. 1.), może sąd wezwać do złożenia odpowiedniej zaliczki na zabezpieczenie kosztów transportu spowodowanych przeniesieniem do przedaźni oraz kosztów ewentualnego transportu z powrotem.

§. 3.

W przedaźni można nadto sprzedawać:

1. ruchomości fizyczne, znajdujące się na obszarze miasta Tryjestu i wymienionych wyżej pozamiejskich powiatów, które należą do masy konkursowej, jeżeli postępowanie konkursowe toczy się w sądzie swojskim a sprzedaż ma się odbyć sposobem przepisany w postępowaniu egzekucyjnym (§§. 142, 145 ust. konkurs.);

2. ruchomości fizyczne, znajdujące się na obszarze gminy miasta Tryjestu i wymienionych wyżej pozamiejskich powiatów, których sprzedaż sądowa nastąpić ma po myśli §§ów 145 do 148 i §u 269 cesarskiego patentu z 9. sierpnia 1854, Dz. u. p. Nr. 208, jeżeli tego żąda sąd spadkowy lub komisarz sądowy, któremu sprzedaż poruczono;

3. sądownie zajęte ruchomości fizyczne, nadsyłane c. k. Sądowi powiatowemu dla spraw cywilnych w Tryjeście w celu sprzedania przez licytację lub z wolnej ręki (§§. 268 i 274 O. e. i §§. 390 i 393 reg.).

§. 4.

Od przyjęcia i sprzedaży w przedaźni sądowej wyłączone są:

- a) przedmioty zapalne i łatwo wybuchające;
- b) przedmioty pochodzące z mieszkań, w których panują lub panowały choroby zakaźne, dopóki mieszkania te nie przejdą przepisanej dezynfekcji;
- c) przedmioty zanieczyszczone lub robactwem obsiadłe, dopóki nie zostaną oczyszczone;
- d) przedmioty, do których pomieszczenia, choćby tylko częściowego, lokal przedaźni nie wystarcza (np. wielkie składy towarów, większe maszyny itp.);
- e) przedmioty ulegające rychłemu zepsuciu i z reguły także żywe zwierzęta.

Sprzedaż w przedaźni sądowej.

§. 5.

Czy sprzedaż ma odbyć się w przedaźni sądowej, o tem stanowi Sąd egzekucyjny (c. k. Sąd powiatowy dla spraw cywilnych w Tryjeście, §§. 272, ustęp 1, 274 i 289 Ord. egz.). Z zastrzeżeniem wyjątku, wynikającego z §§ów 2, l. 1 i 3, l. 2, sprzedaż w przedaźni może być zarządzona z urzędu lub na wniosek strony.

Co do sprzętów domowych i wszelkich takich rzeczy, których wartość jest nader mała w stosunku do kosztów, jakich wymagałby transport do przedaźni i ewentualny zwrot, można zarządzić sprzedaż w przedaźni tylko w takim razie, jeżeli przy stawienie i odstawa uskutecznić się dadzą przy sposobności transportu innych przedmiotów — bez kosztów lub kosztem nieznacznym (§. 281 Ord. egz.).

§. 6.

W przedaźni odbywa się sprzedaż przez licytację. Licytacja odbywać się może według mas egzekucyjnych (konkursowych) lub według grup przedmiotów, tak, że przedmioty tego samego rodzaju, należące do rozmaitych mas, można licytować równocześnie, lecz każdy z osobna. W tym ostatnim przypadku co do każdej masy spisać należy osobny protokół.

Do licytowania pewnych grup przedmiotów tego samego rodzaju można z góry wyznaczyć poszczególne dni każdego tygodnia lub miesiąca.

§. 7.

Wyznaczając termin licytacji, można zamiast godziny rozpoczęcia podać przeciąg czasu, w którym licytacja ma się odbyć, na przykład: we czwartek dnia 10. września 1903 między godziną 9. a 12. przedpołudniem sprzedane będą w drodze licytacji itd.

§. 8.

Przedmioty, za które na licytacji w przedaźni nie ofiarowano kwoty dorównywającej cenie wywołania, można w przedaźni sprzedać z wolnej ręki, jeżeli jest nadzieja, że się uzyska przy takiej sprzedaży cenę wyższą, niż kwota ofiarowana przy licytacji (§. 280, ust. 2 i 3 Ord. egz.). Nie stanowi przytem różnicy, czy najwyższa cena za przedmiot taki przy licytacji ofiarowana dosięgła najniższej dopuszczalnej granicy (§. 277 Ord. egz.), czy też jest od niej niższą. W razie sprzedaży z wolnej ręki nie wolno sprzedać rzeczy poniżej połowy wartości szacunkowej; gdy zaś najwyższa cena przy licytacji ofiarowana przenosi połowę wartości szacunkowej, nie wolno rzeczy sprzedać poniżej tej ceny ofiarowanej.

Zarządzając sprzedaż w przedaźni, winien sąd egzekucyjny orzec na wniosek strony lub z urzędu, czy w danym razie, w myśl pierwszego ustępu, należy przedmioty w przedaźni z wolnej ręki sprzedać. Na wniosek strony można orzeczenie to wydać i później; wniosek taki podać jednak należy do sądu egzekucyjnego najpóźniej w przededniu licytacji.

Zezwalając na sprzedaż z wolnej ręki w przedaźni, winien sąd egzekucyjny oznaczyć zawsze także cenę, poniżej której przybicie tych przedmiotów przy licytacji nastąpić nie może.

§. 9.

Co do przedmiotów, w celu sprzedaży z wolnej ręki Sądowi powiatowemu dla spraw cywilnych w Tryjeście nadsyłanych i w przedaźni sprzedawanych (§. 3, l. 3), obowiązują przepisy §u 268 Ord. egz. Przepis §u 8, ustępu 1 tego rozporządzenia, dotyczący ceny sprzedażnej, nie ma zastosowania do tego rodzaju sprzedaży z wolnej ręki.

§. 10.

Czas, przez który przedmioty dostawione do przedaźni w celu sprzedaży z wolnej ręki pozostać w niej mogą, oznaczy peryodycznie na pewien okres czasu z góry i do publicznej poda wiadomości

sąd powiatowy dla spraw cywilnych w Tryjeście, z uwzględnieniem stanu czynności i wolnego miejsca w przedażni. Z reguły nie może termin do sprzedaży z wolnej ręki przekraczać dni 14. Sąd powiatowy dla spraw cywilnych w Tryjeście może jednak w poszczególnym przypadku, przy sprzedaży z wolnej ręki, ograniczyć powyższy ogólny czas przechowania do krótszego terminu, jeżeli tego wymaga rodzaj przedmiotu lub inne względy rzeczowe.

§. 11.

Tak licytacje jak i sprzedaż z wolnej ręki odbywają się w przedażni tylko w dniu powszednie.

§. 12.

Przedmioty, przeznaczone na sprzedaż, dostawić należy do przedażni z reguły na trzy, najpóźniej zaś na dwa dni przed dniem licytacji. Koszowności i inne wartościowe rzeczy, przechowane w kancelarii sądowej lub w urzędzie depozytowym, dostawić należy do przedażni z reguły dopiero w samym dniu licytacji.

Przedmioty, skądinąd nadesłane, które ma się w przedażni z wolnej ręki sprzedać, dostawić należy do niej bezzwłocznie.

§. 13.

W celu dostawienia i oddania do przedażni odbiera przedmioty organ wykonawczy.

Przeniesienie do przedażni w celu sprzedaży nie jest identyczne z wdrożeniem egzekucyjnego przechowania (§. 259 Ord. egz.); nie należy przeto wniosku o sprzedaż w przedażni uważać za wniosek o egzekucyjne przechowanie połączony z wnioskiem o sprzedaż egzekucyjną.

§. 14.

Zarządzając sprzedaż w przedażni (§. 5, ust. 1) orzec należy, że organ wykonawczy zabierze zajęte przedmioty w czasie w §ie 12ym określonym w celu ich sprzedania i odstawi do przedażni.

Późniejszy wniosek o zaniechanie przeniesienia przedmiotów do przedażni wtedy tylko wolno uwzględnić, jeżeli się równocześnie postępowanie sprzedażne lub egzekucyjne zastanawia lub odraża.

Oglądanie przedmiotów w przedażni umieszczonych.

§. 15.

Przedmioty, umieszczone w przedażni, wolno mającym chęć kupna oglądać w ogłoszonych godzinach urzędowych.

Koszta transportu i przechowania. Ubezpieczenie.

§. 16.

Koszta transportu ponosi na razie państwo a interesowani obowiązani są zwrócić je według taryfy przez Ministerstwo sprawiedliwości zatwierdzonej.

Aż do dalszego zarządzenia nie są strony obowiązane zwracać dalszych kosztów, jakie państwo ponosi przez przechowywanie i sprzedaż przedmiotów w przedażni.

Odpowiedzialność za przedmioty do sprzedaży w przedażni przeznaczone spoczywa na państwie od chwili objęcia ich w celu transportu.

Przedmioty, umieszczone w przedażni, muszą być ubezpieczone od ognia; można je według potrzeby także od włamania i kradzieży ubezpieczyć.

Zwrot kosztów transportu.

§. 17.

Koszta transportu (§. 16) stanowią część integralną kosztów sądowej sprzedaży i mają być po myśli §u 286, ust. 2 Ord. egz. (§. 288 Ord. egz.) pokryte z ceny przy sprzedaży uzyskanej.

W razie wstrzymania egzekucji lub postępowania sprzedażnego należy koszta transportu ściągnąć od egzekwującego wierzyciela. Jeżeli sprzedaż kilku popiera wierzycieli, natenczas ponoszą oni koszta w stosunku swych wierzytelności, znajdujących pokrycie.

Przy obliczeniu tych kosztów uwzględnia się wierzytelności, znajdujące pokrycie, tylko do sumy dziesięciu koron lub wielokrotności dziesięciu koron, zaokrąglając ją przytem do najbliższej wyższej wielokrotności. Wierzytelności poniżej dziesięciu koron nie uwzględnia się zupełnie. Oblicza się, dodając kapitał, odsetki i koszta.

§. 18.

Koszta transportu, niewyrównane przez potrącenie z ceny przy sprzedaży uzyskanej, ściągnąć należy w sposób przepisany dla ściągnięcia kosztów komisji sądowych.

Składowe od przedmiotów niepodjętych przez nabywcę.

§. 19.

Nabywca obowiązany jest przedmioty kupione, bez różnicy, czy je przy licytacji czy z wolnej ręki nabył, podjąć natychmiast lub najpóźniej w dzień po licytacji, względnie po sprzedaży. Od przedmiotów, których w czasie właściwym nie podjął, winien nabywca opłacać składowe od początku drugiego dnia po licytacji, względnie po sprzedaży. Z tą chwilą ustaje odpowiedzialność państwa za przedmiot nabyty (§. 16, ustęp 3). Ponadto ma sąd egzekucyjny prawo oddać te przedmioty trzeciej osobie w przechowanie na koszt i niebezpieczeństwo nabywcy.

Wysokość składowego oznacza taryfa zatwierdzona przez Ministerstwo sprawiedliwości.

Odstawa przedmiotów niesprzedanych.

§. 20.

Przedmioty, których nie sprzedano ani na licytacji, ani z wolnej ręki w terminie do tego wyznaczonym, zwrócić należy dłużnikowi (przechowawcy).

Odstawę zarządza się i uskutecznia z urzędu.

Koszta odstawy zapłacić ma wierzyciel egzekwujący (§. 17, ustęp 2 i 3).

Z uskutecznieniem zwrotu ustaje odpowiedzialność państwa (§. 16, ustęp 3).

Przechowanie w przedażni (przechowanie dobrowolne).

§. 21.

O ile miejsce wolne na to wystarczy, można oddawać do przedażni zajęte sądownie ruchomości fizyczne w celu wdrożenia sądowego ich przechowania. Do takiego przechowania stosują się przepisy §u 259 Ord. egz.; przechowanie w przedażni to samo ma znaczenie, co przechowanie w zakładzie stojącym pod publicznym nadzorem.

Wyłączone od przyjęcia w przechowanie w przedażni są przedmioty wymienione w §ie 4ym.

Przez jaki najdłuższy dopuszczalny przeciąg czasu trwać może to przechowanie, oznaczy peryo-

dycznie na pewien okres czasu z góry i do publicznej poda wiadomości sąd powiatowy dla spraw cywilnych w Tryjeście, biorąc wzgląd na przestrzeń wolnego miejsca w przedażni. W wyjątkowych przypadkach może sąd na wniosek strony z ważnych powodów przedłużyć trwanie przechowania.

Za przechowanie takie uiszcza się opłatę. Wysokość opłaty stosuje się do taryfy zatwierdzonej przez Ministerstwo sprawiedliwości. Pod względem ściągania i prawa pierwszeństwa tych opłat obowiązują przepisy §§ów 17 i 18 tego rozporządzenia.

Należitości za przechowanie, uchylone przed licytacją, ściągnąć należy od egzekwującego wierzyciela po myśli §u 18go tego rozporządzenia (§. 259 Ord. egz.).

Pod względem kosztów dostawy (odstawy) tych przedmiotów do przedażni, stosują się analogicznie przepisy §§. 16, ustęp 1, 17, 18 i 20 tego rozporządzenia.

Postanowienia szczególne o dobrowolnych licytacjach w przedażni.

§. 22.

Zabranie i dostawa (odstawa) przedmiotów wymienionych w §ie 3, l. 2 do przedażni, przeprowadzenie licytacji jak niemniej przyjęcie i użycie kwoty za nie uzyskanej należy do komisarza sądowego, któremu poruczono przeprowadzenie licytacji.

Dostawa (odstawa) uskutecznia się na koszt i niebezpieczeństwo stron interesowanych. Odpowiedzialność za przedmioty do przedażni przyjęte ponosi państwo od chwili oddania ich do przedażni. Obowiązują co do dobrowolnych licytacji wogóle przepisy §u 19go.

Początek mocy obowiązującej.

§. 23.

Otwarcie przedażni sądowej w Tryjeście nastąpić ma w dniu 1. lipca 1903 w Tryjeście, przy Via della Sanità l. 6.

Moc obowiązująca przepisów w tem rozporządzeniu zawartych rozpoczyna się z dniem ich ogłoszenia.

Koerber wlr.